

רע"פ 3698/17 - עדי יוסופוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 3698/17

לפני:
המבקשת:

כבוד השופט א' שהם
עדי יוסופוב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 6.4.2017, בעפ"ת
6701-01-17, שניתן על ידי כב' השופטת נ' בכור

בשם המבקשת: עו"ד אלעד אלקיס

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' בכור), בעפ"ת 6701-01-17, מיום 6.4.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורה של המבקשת על החלטתו של בית המשפט לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט ט' פרי), בתת"ע 5116-08-16, מיום 22.12.2016. במסגרת אותה החלטה, נדחתה בקשתה של המבקשת לביטול שני פסקי דין בהיעדר, שניתנו על ידי בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה, מיום 19.9.2016 (כב' השופטת ל' שלזינגר-שמאי).

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקשת הוגשו שני כתבי אישום, המייחסים לה עבירות תעבורה. בתיק 5105-08-16, יוחסה למבקשת נהיגה במהירות של 114 קמ"ש בדרך עירונית, העולה על מהירות נסיעה של 60 קמ"ש המותרת במקום; ובתיק 5116-08-16, יוחסה למבקשת נהיגה במהירות של 122 קמ"ש בדרך עירונית, בה מותרת מהירות נסיעה של 60 קמ"ש. בהתאם לכך, יוחסו למבקשת שתי עבירות של נהיגה מעל המהירות המותרת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה). ביום 19.9.2016, הורשעה המבקשת בעבירות שיוחסו לה,

עמוד 1

בהיעדרה, לאחר שבית המשפט לתעבורה קבע, כי המבקשת הוזמנה לדיון כדן, אך לא התייצבה. זאת, מאחר שההזמנות לדיון שנשלחו לכתובתה הרשומה של המבקשת, חזרו בציון "לא נדרש".

3. המבקשת הגישה בקשה לבית המשפט לתעבורה, לביטול שני פסקי הדין, בטענה כי היא לא הוזמנה כדן לדיון, ומשכך לא קמה לבית המשפט לתעבורה הסמכות לשפוט אותה בהיעדרה. בהחלטתו, מיום 22.12.2016, דחה בית המשפט לתעבורה את הבקשה לביטול פסקי הדין, בקובעו כי התקיימו התנאים המכשירים את אישור המסירה של ההזמנות לדיון, בהתאם לחזקת המסירה, ועל כן לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת. עוד הוסיף בית המשפט לתעבורה וקבע, כי אין מדובר במקרה חריג שבו ייגרם למבקשת עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין. זאת, שכן המבקשת "עושה מנהג לעצמה שלא לקבל דואר רשום אשר נשלח למענה כדן", ומשכך לא לקבל את ההזמנה לדיון ואת הודעת הפסילה שנשלחו אליה בדואר רשום, "אין לה להלין אלא על עצמה".

4. המבקשת הגישה ערעור לבית המשפט המחוזי, שנסב על החלטתו של בית המשפט לתעבורה לדחות את הבקשה לביטול פסקי הדין האמורים. בפסק דינו, מיום 6.4.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורה של המבקשת, בציינו כי לא נפל פגם בהחלטתו של בית המשפט לתעבורה. בית המשפט המחוזי הבהיר, בהתאם להחלטתו ברע"פ 3202/16 בן נחום נ' מדינת ישראל (18.5.2016) (להלן: עניין בן נחום), כי בית המשפט לתעבורה החיל כדן את חזקת המסירה בעניינה של המבקשת. עוד עמד בית המשפט המחוזי על העובדה, כי טענה של נהיגת הרכב בידי אחר, אינה מבססת חשש לעיוות דין, בהתאם לאמור ברע"פ 7709/13 סאסי נ' מדינת ישראל (28.11.2013).

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשת רשות הערעור שלפניי, טוענת המבקשת כי עניינה מעלה שאלה משפטיות לגבי פרשנות תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: תקסד"פ), משום שברע"פ 2332/11 קורן נ' מדינת ישראל (18.5.2011), ביטל בית משפט זה במותב תלתא, בהסכמת המשיבה, שני פסקי דין שנתן בית המשפט לתעבורה בעבירות מסוג הזמנה לדיון, בקבלו את טענת המבקשת, כי היא לא הוזמנה כדן לדיון. זאת, בעוד שבעניין בן נחום, שניתן לאחר מכן, לא התקבלה טענה זו על ידי שופט שישיב כדן יחיד. עוד מוסיפה המבקשת וטוענת, כי בשונה מעניינה, נהגים שהאכיפה כלפיהם, באותו סוג של עבירה, נעשית באמצעות שוטר תנועה, זוכים ליחס "מועדף", בכך שנמסר להם דו"ח על ידי שוטר התנועה, ונודע להם מיידית על תאריך ומקום המשפט, בהתאם להוראות סעיף 237(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. המבקשת חוזרת בנוסף על טענה שהעלתה בפני הערכאות הקודמות, לפיה בן זוגה הוא שנהג ברכב.

דיון והכרעה

6. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלה משפטיות כבדות משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבקש (רע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (28.3.2017); רע"פ 460/17 אבו הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/16 בדיר נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מסיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017)). לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורות. חרף ניסיונותיה של המבקשת לעטות על בקשתה כסות של

שאלות משפטיות עקרוניות, הרי שהיא נוגעת, לאמיתו של דבר, לעניינה הפרטי של המבקשת, ואינה מעלה שאלות בעלות חשיבות עקרונית. בנוסף, הבקשה דן אינה מעוררת חשש מפני עיוות דין שנגרם או ייגרם למבקשת, אם לא יבוטלו פסקי הדין בעניינה. די בטעם זה, על מנת לדחות את הבקשה.

7. למעלה מן הדרוש, אוסיף מספר מילים לגופו של עניין. כפי שצינתי בעניין בן נחום, חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44א לתקסד"פ, חלה הן על עבירות קנס, והן על "עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה". בהתאם לכך, חזקת המסירה פורשת את כנפיה גם על עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה (ראו, לעניין זה, גם רע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל (17.12.2007); רע"פ 9692/09 הבר נ' מדינת ישראל (12.1.2010); ורע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.2014). מטעם זה, לא מצאתי כי ישנה הצדקה להתערב בקביעותיהן של הערכאות הקודמות, לפיהן אין סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת לדיון בבית המשפט לתעבורה ביום 19.9.2016. אשר לטענת המבקשת, כי היא מופלית לרעה, כביכול, לעומת מי שמקבל הודעה על תאריך ומקום המשפט, מקום בו האכיפה נעשית על אתר באמצעות שוטרי תנועה, שותף אני לעמדתו של בית המשפט לתעבורה, לפיה המבקשת "עשתה לעצמה דין, בחרה שלא לקבל את הדואר הרשום, ולפיכך אין לה להלין אלא על עצמה". מיותר לציין, כי אין עסקינן ביחס מועדף כלפי מי שמקבל דו"ח תנועה והזמנה לדיון במסגרת אכיפה על אתר, לעומת מי שמקבל הזמנה לדיון בדואר רשום, כי אם בהבחנה עניינית בין שני סוגי המקרים. לאור האמור, לא מצאתי כל מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר דחה בצדק את הערעור על החלטתו של בית המשפט לתעבורה.

8. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"א באייר התשע"ז (7.5.2017).

ש ו פ ט